

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

In onmi derelictione & afflictione quomodo quiqué pij sese gerere
debeant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

dine humanitas eius quo ad sensualitatem recepit, propterea quod Deus esset, sed omni dolori, omni pœnæ, omniq; mansit desolationi exposita. Nam redundantia delectationis ac gaudij superioris portionis rationis, miraculosè tunc suspendebatur in Christo, vt nihil inde sensualitas reciperet, sed in sua infirmitate arefacta, relinqueretur sudare ac pati: quod tamen in sanctis martyribus aliter contigit, qui tam pleni diuinis fuere nonnunquam consolationibus, vt sensualitas quoq; in eis per redundantiam consolationum superioris portionis esset adedò particeps, vt patiens, aut nihil aut minus pateretur. Nihil igitur per quamcunq; subuentionem humanitati Christi, quod maximè sensualitatem attinet, quo minus sustineret, succursum est: sed passus est Iesus quantum pati potuit atq; vlla consolatione, infirmitati naturæ prorsus derelictus. In qua derelictione constitutus, nihil auxiliij, nihil subsidiij sentiens, nihilq; releuaminis aut refrigerij, clamauit se derelictum. Hæc pœna derelictionis maior omnibus fuit pœnis. Siquidem sine hac pœna omnes aliæ pœnæ fuissent Christo tolerabiles, atque propemodum nullæ. Potest tamen hæc Christi exclamatio intelligi quoque, vt de fructu suæ passionis Christus quærulatus sit, qui tantis pœnis totq; eius doloribus minor, atq; debuit, respondit. Pro vniuerso namque mundo, pro singulis item hominibus, ab initio vsque ad mundi finem, satisfactionem dignam atq; iustam Patri obtulit: in ipsa tamen passione neminem nisi latronem sibi adhærentem obtinuit, neminemq; perfectè sibi fidelem perfectèq; credentem in terris, præter solam matrem in fide constantissimam, reliquit.

Derelictio-
nis Christi
pœnam o-
mnium fuit
se maiorem.

Heu domina sancta Maria, quid in corde tuo sustinuisti, audiens filium tuum, à Patre, cui tam crebro illum commendabas, quoque derelictum? Omnes persequerentur illum vsque ad mortem: & cum manibus nihil plus persecutionis possent inferre, linguis illi insultabant blasphemantes. Amici & noti, imò & discipuli longè fugerunt ab eo. Tu sola in fide perfecta filio astabas, non tamen ad consolationem, sed ad exaggerationem pœnæ. Iuuare enim non poteras, neque etiam attingere. Poteras vero eius cor vehementer sauciare. Sed quid quando iam à Patre quoque audis illum derelictum, quando nihil in patientem naturam paternæ consolationis (quod alijs tamen sibi deuotis sæpenumero est impertitus) nec propter diuinæ naturæ coniunctionem ac vnionem, pœna illi fuit tolerabilior? Multa verò erant quæ exaggerabant Christi dolores, de quibus supra dixi. Quod verò quidam circumstantes dixerunt, *Eliam vocat iste*: vel impropere hoc factum est, quo Christo obijcerent inutilem atque vanam inuocationem Eliæ, qui illum non curaret: vel ex errore, quia Christum audierunt, dicentem, Eli putabant in tumultu se audisse illum inuocantem Eliam.

Derelictio
Iesu quantū
matrem eius
afflixerit.

In omni derelictione & afflictione quomodo quiq; pijs sese gerere debeant.

Discamus hic, in omni tribulatione, in omniq; aduersitate confugere ad Deum, hortante nos quoq; ad hoc idem Iosaphat rege: vt cum nescimus quid agere debeamus, leuemus manus nostras in cælum. Iactemus igitur cogitatum nostrum in Dominum, & ipse enutriet nos. Secundò, discamus, quantumuis frigidi, quantumuis desolati, quantumlibet tam ab hominibus quam etiam à Deo (vt nobis videtur) derelicti, perseveranter sperare in

Cōfugiendū
esse in omni
aduersitate
ad Deum.
2. Paral. 20.
Psalm. 54.
Desolati à
Deo & ab
hominibus

quomodo
perseuerat
in Domino
sperare de-
beant.

Heb. 7.

Desolatio
quorundam
amicorū Dei
quanta.

Amici Dei
magni licet
ipsi qui ne-
sciant qui
sint.

Fide nuda &
charitate so-
la Christo
adhærentes
quid vehe-
menter con-
solari de-
beat

Derelictio-
nem spiritus
pro amore
Dei suscipere,
quam sit
mentoriū.
Confidēdū
esse Deo lo-
ganimitet.

Domino: quia tunc maior occasio datur nobis fidelitatem nostram ostendē-
di, hoc est, an serui simus fideles tanquam filij in domo, an mercenarij atque
muneribus conducti. Nam si omni etiam sensibili deuotione destituti, & ni-
hilominus amaritudinibus atque tentationibus expositi multis, perseuera-
mus in nuda spe atque sola fide atque charitate, hoc est, dilectione insensibili
Christo adhærentes, filij sumus, non mercenarij. Inueniuntur enim amici
Christi in mundo, qui omni deuotione destituti, omnibusq; ad eō admi-
culis atq; deuotionum exercitijs priuati, vt ne semel quidem aut vix in heb-
domada spiritum suum leuare possint (licet desiderantissimè id optent) ad
Deum, ad eō repressi atque onerati deprimuntur quadam obscuritate cordis,
quæ super illorum corda mira (licet ignota) Domini dispensatione relinquitur.
Porro si vitam eorundem spectes, ad eō sunt timorati, ad eō circumspē-
cti, ad eō vigilantes super conscientia sua, ad eō humiles & mortificati, vt nihil su-
pra. Hi in sola fide ambulant, stantes in nuda fide (quomodo docentur) eccle-
siaz, cui in hærent, & præter quam nihil habent vel sentimentis, nihil sentiunt
deuotionis aut amoris: declinant tamen quæque vel minima, quæ cognos-
cunt Deo displicere, frangunt abnegantq; voluntates suas maximè. Hi per-
magni sunt Dei amici, licet nesciant se Dei esse amicos: quia omnibus conso-
lationibus, omnibus sentimentis, omnibus exercitijs priuati, ad eō vt vix
Deum cogitare possint, vix ad Deum vel rarissimè mentem leuare queant, a-
stunt se Deo, eiusque amicitia & gratia indignos, licet sint digni maximè:
ideō maximam cordis propterea sentiunt pressuram atq; omni manent conso-
latione nudati, vt potè qui terrenam respuunt, & cœlestem non sentiunt, in
ariditate atque siccitate spiritus, Dei beneplacita iuxta eruditionem Ecclesiaz
custodiunt. Huiusmodi nobiles animæ, quarum multas agnouit, Deo sunt di-
lectissimæ: quia Deo seruiunt non pro mercede, nec stipendijs consolationum
diuinarum aluntur, sed nuda fide & sola charitate Christo adhærent. Hæ ani-
mæ in hoc articulo vehementer debent cōsolari, quod huiusmodi quid Chris-
tus quoque in natura humana, quæ sensualem respicit, sustinuerit: Ter-
tio discimus, in omne beneplacitum nos Dei extendere, offerre nos Deo, nec
pro sensibili consolatione eidem seruire, sed omnem etiam derelictionem
spiritus (vt iam supra dixi) pro eius amore suscipere. atque vt ipse, hoc est,
tam diuina quam humana consolatione priuemur, consentire. Tunc enim
primū instat ratio merendi, quando homo à Deo non adiutus, quantum ad
sensibilem deuotionem, nec donis sensibilibus fultus, Deo æquè seruit in sua
derelictione, licet laborem habeat, difficultatem, ariditatem, atque seruiet
multa vnctus consolatione. Quartò, discendum, vt Deo longanimitet confi-
damus, innitiamur, atque in hæreamus, tametsi fortasse Domini auxilium nos
sentiamus, licet multum pro eiusdem adiutorio rogantes: quia ipse neq; nos
derelinquit, neque non exaudit, quamuis videatur non exaudire, aut dereli-
quisse. Semper enim aut eadem quæ petimus largitur, aut meliora, modo o-
rantes perseueremus.

IESUS SITIENS ACETO POTATUR.

Articulus L.

Postea